

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 63/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. februára 2017 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Schmidlom, Záhoracká 11/A, Malacky, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 TdoV 10/2015 z 11. novembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. januára 2016 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Schmidlom, Záhoracká 11/A, Malacky, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c)

a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 TdoV 10/2015 z 11. novembra 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 21. januára 2016.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 T 4/04 zo 14. januára 2011 uznaný za vinného zo spáchania trestného činu hrubého nátlaku podľa § 235a ods. 1, 2 písm. a) a ods. 3 písm. a) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov (ďalej aj „odsudzujúci rozsudok“). Taktiež krajský súd označeným rozsudkom zaviazal sťažovateľa (spolu s ďalšími obvinenými) nahradiť poškodenému škodu.

Sťažovateľ (ako aj ďalší obvinení) podal proti odsudzujúcemu rozsudku odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 4 To 9/2011 z 10. januára 2012, podľa ktorého vo vzťahu k sťažovateľovi zostal odsudzujúci rozsudok (vo výroku o vine, ako aj vo výroku o treste) nezmenený. Proti označenému rozsudku najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu a proti odsudzujúcemu rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku. Najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 2 TdoV 10/2015 z 11. novembra 2015 dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Podľa tvrdenia sťažovateľa je napadnuté uznesenie najvyššieho súdu neústavné, keďže podľa jeho názoru ním došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu, ktorého súčasťou je aj právo na obhajobu *„vedenú v prvom rade zvoleným obhajcom, obzvlášť ak je na konaní prítomný a žiada, aby boli všetky dôkazy proti jeho klientovi vykonané za jeho prítomnosti...“*.

Sťažovateľ zdôrazňuje, že obvinený môže svoje právo na obhajobu realizovať až potom, ako bol riadne upovedomený o čase a mieste konania výsluchu konkrétneho svedka, *„resp. v danom prípade pokiaľ by bol výsluch svedka – poškodeného v prípravnom*

konaní realizovaný. Preto prvostupňový súd nemohol čítať výpoveď poškodeného z prípravného konania na hlavnom pojednávaní.“

Podľa názoru sťažovateľa pozornosti najvyššieho súdu ušlo, že procesne nepoužiteľná výpoveď poškodeného bola čítaná na hlavnom pojednávaní na účely odstránenia rozporov medzi touto výpoveďou a jeho výpoveďou na hlavnom pojednávaní. Sťažovateľ zároveň spochybňuje vierohodnosť poškodeného, ktorého výpoveď mala byť hlavným dôkazom pre uznanie jeho viny. Podľa názoru sťažovateľa skutkové zistenia vyvedené všeobecnými súdmi nevyplynuli z vykonaného dokazovania a pri hodnotení dôkazov súd neprihliadol na princíp „*in dubio pro reo*“.

Vzhľadom na skutočnosti uvedené v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezhodným takto rozhodol:

„1.) Uznesením Najvyššieho súdu, sp. zn. 2 TdoV 10/2015 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 50 ods. 2, ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c, písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý bol vyhlásený pod č. 209/1992 Zb.

2.) Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. značka 2 TdoV 10/2015 zo dňa 11. 11. 2015 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

3.) Najvyšší súd SR je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 363,79 Eur na účet jeho právneho zástupcu...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa sa ústavný súd sústredil na posúdenie, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Sťažovateľ namieta, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 50 ods. 2 a 3 ústavy, ako aj jeho práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) a d) dohovoru.

Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má právo obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu má právo vyslúchať alebo dať vyslúchať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, podľa ktorej malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva na obhajobu tým, že na hlavnom pojednávaní bola čítaná výpoveď poškodeného z prípravného konania na účely odstránenia rozporov medzi touto výpoveďou a jeho výpoveďou na hlavnom pojednávaní, ústavný súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, v ktorého relevantnej časti sa najmä uvádza:

„Obvinený vo svojom dovolaní uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku s odôvodnením, že vyšetrovateľ vykonal výsluch poškodeného bez prítomnosti obhajcu, čím došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti. Podnet podľa odseku 3 nemožno použiť na podanie dovolania, ak ho podala osoba uvedená v § 369 ods. 2 alebo 5, namietaná okolnosť bola tejto osobe známa už v pôvodnom konaní a nebola namietaná najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.

Obvinený v priebehu celého konania, ani v rámci odvolacieho konania neuviedol žiadne také námietky, ktoré možno stotožniť s námietkami vzťahujúcimi sa na uplatnený dovolací dôvod, preto najvyšší súd na tento dôvod neprihliadal.“

V nadväznosti na citované ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu ani len netvrdí, že by námietku čítania výpovede poškodeného z prípravného konania na hlavnom pojednávaní uplatnil najneskôr v odvolacom konaní.

Pritom je zjavné, že namietaná skutočnosť mu musela byť známa už v priebehu konania na súde prvého stupňa.

Za situácie, keď sťažovateľ nenamietal nezákonnosť čítania výpovede poškodeného z prípravného konania ani na hlavnom pojednávaní, na ktorom k jej čítaniu došlo, ani v odvolacom konaní, nebolo povinnosťou najvyššieho súdu sa touto námietkou vôbec zaoberať, a to s poukazom na § 371 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorého dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti. Podnet podľa odseku 3 nemožno použiť na podanie dovolania, ak ho podala osoba uvedená v § 369 ods. 2 alebo 5, namietaná okolnosť bola tejto osobe známa už v pôvodnom konaní a nebola namietaná najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.

Vo vzťahu k posudzovanej námietke sťažovateľa, ktorú mohol a mal uplatniť najneskôr v odvolacom konaní, poukazuje aj na svoju rozhodovaciu prax založenú na právnom názore, v zmysle ktorého v prípadoch ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08, II. ÚS 399/2014).

Z uvedeného vyplýva, že najvyšší súd sa nemusel v napadnutom uznesení s posudzovanou námietkou sťažovateľa vôbec zaoberať. Napriek tomu dovolací súd v napadnutom uznesení uviedol:

„Nad rámec rozhodnutia najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že v predmetnej trestnej veci bolo začaté trestné stíhanie uznesením vyšetrovateľa policajného zboru z 22. júna 2003, ČVS: SJP-29/OVOZTČ-BB-2003. Následne bol poškodený [REDAKOVANÉ] v prípravnom konaní vypočutý 10. júla 2003. K vzneseniu obvinenia voči [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (a ďalším osobám) došlo na základe uznesenia vyšetrovateľa z 15. júla 2003, ČVS: SJP-29/OVOZTČ-BB-2003. Až od tohto momentu vznikol dôvod povinnej obhajoby

v zmysle § 36 ods. 3 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 a ďalšie úkony v prípravnom konaní už boli vykonávané z prítomnosti obhajcu obvineného. Je síce pravdou, že poškodený už v prípravnom konaní nebol vypočutý v prítomnosti obhajcu obvineného, čím by mohlo dôjsť k porušeniu princípov kontradiktórnosti, avšak takéto pochybenie bolo zhojené vypočutím poškodeného na hlavnom pojednávaní dňa 27. apríla 2007 za prítomnosti obhajcu obvineného.“

Vzhľadom na uvedené ústavný súd zastáva názor, že námietka sťažovateľa smerujúca proti čítaniu výpovede poškodeného z prípravného konania na hlavnom pojednávaní nie je opodstatnená a nezakladá dôvod na vyslovenie porušenia sťažovateľom označených práv garantovaných ústavou a dohovorom.

Výhradami sťažovateľa týkajúcimi sa vykonaného dokazovania, resp. hodnotenia dôkazov vrátane hodnotenia vierohodnosti poškodeného sa najvyšší súd nezaoberal s poukazom na svoju stabilizovanú judikatúru, v zmysle ktorej najvyšší súd ako dovolací súd nie je v dovolacom konaní oprávnený posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení a prehodnocovať vykonané dôkazy. V napadnutom uznesení sa v tejto súvislosti najmä uvádza:

«Z obsahu ďalších námietok uplatnených v dovolaní vyplýva, že obvinený namieta predovšetkým zistený skutkový stav a spôsob, akým súdy prvého a druhého stupňa v napadnutom konaní vyhodnotili vykonané dôkazy.

Najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb, taxatívne uvedených ako dovolacie dôvody v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. n/ Trestného poriadku. Mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie - neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa. Správnosť a úplnosť skutkových zistení dovolací súd nemôže posudzovať, pretože nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní

sám vykonávať. Námietka nesprávnosti skutkových zistení, námietka proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne nesúhlas s tým, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, nemôže zakladať žiadny z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Je teda výlučne na úvahe súdu, ktoré dôkazy vykoná a tieto následne vyhodnotí podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstarali orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Nevykonanie dokazovania v rozsahu predpokladanom obvineným a hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nie je možné subsumovať pod dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku, ale ide o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy (zistený skutkový stav) v jeho prospech.

Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 písm. i/ Trestného poriadku je, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia: správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa. V trestnej veci obvineného [REDAKOVANÉ] to teda znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený spáchal skutok tak, ako je uvedené v rozsudku krajského súdu. Tieto skutkové okolnosti obsiahnuté v popise skutku potom poskytujú spoľahlivý podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov trestného činu hrubého nátlaku podľa § 235a ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, zo spáchania ktorého bol obvinený uznaný vinným.

V súvislosti s námietkou obvineného, že sudy neaplikovali základnú zásadu trestného konania (v pochybnostiach v prospech obvineného), najvyšší súd poznamenáva, že použitie zásady „in dubio pro reo“, ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 4 Trestného poriadku, prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. Táto zásada sa týka iba skutkových zistení, čo však nemôže byť, s poukazom na vyššie uvedené, predmetom skúmania dovolacieho súdu.»

Citované právne závery najvyššieho súdu vychádzajú z jeho ustálenej judikatúry a zodpovedajú zneniu príslušnej právnej normy – § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, časť vety za bodkočiarkou, v zmysle ktorej správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Z uvedeného vyplýva, že námietky sťažovateľa týkajúce sa dokazovania, a teda zisťovania skutkového stavu neboli spôsobilými dovolacími dôvodmi, a preto ústavný súd považuje závery, ku ktorým najvyšší súd v napadnutom uznesení dospel, z ústavného hľadiska za akceptovateľné. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na svoj opakovane zdôrazňovaný právny názor, podľa ktorého všeobecný súd nemôže porušiť ústavou garantované práva sťažovateľov, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v súdnom konaní. Takýmto predpisom v posudzovanej veci je zákon

č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (m. m. napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00). Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd aj námietky sťažovateľa týkajúce sa nedostatkov v zisťovaní skutkového stavu považuje za zjavne neopodstatnené.

Sumarizujúc svoje závery k námietkam sťažovateľa, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní jeho sťažnosť odmietol ako celok z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. februára 2017